

[Ministeren for offentlige arbejder.]

forordning af personer og rejsegods på jernbaner (CIV), der i nyrevideret udgave er trådt i kraft den 1. januar 1975.

Endvidere er lovteksten søgt moderniseret og forenklet, idet loven på mange punkter synes unødigt detaljeret. En række mindre vigtige detailbestemmelser er således foreslået fremtidig reguleret i DSBs person- og godsbe- fordringsreglementer, medens enkelte regler er bortfaldet som overflødige.

Om de enkelte ændringer i forhold til gæl- dende lov tillader jeg mig at henvise til lovfors- laget bemærkninger, idet jeg dog her kort skal nævne, at forslaget indebærer en forhø- jelse af en række maksimalerstatninger, hvor- ved der sker en tilpasning til førnævnte jernba- nekonventioner og til søloven.

Der foreslås endvidere en radikal forenkling af betalingsbestemmelserne, idet en del af de nugældende regler må betragtes som selvfølge- lige eller intetsigende, medens andre kan virke uhensigtsmæssige. Der er ikke herved tilstræbt realitetsændringer, og det er således fortsat fol- ketingets finansudvalg, der er kompetent til at beslutte takstforhøjelser på DSB.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets be- mærkninger, skal jeg hermed anbefale forsla- get til tingets hurtige og velvillige behandling.

Jeg tillader mig derefter for folketinget at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om luftfart*. Der er her tale om en helt uændret genfremsættelse af det forslag, som min for- gænger fremsatte den 5. november 1976, og som var til første behandling den 17. november 1976.

Forslaget omfatter en ændring dels i reg- lerne for anlæg af private flyvepladser, dels af bestemmelserne for luftbefordrerens erstat- ningsansvar for personskader.

For så vidt angår de private flyvepladser, blev der oprindeligt i folketingssamlingen 1975-76 fremsat forslag om at indføre et egentligt tilladelsessystem, men en sådan be- grænsning i den nuværende, i princippet frie adgang til at anlægge private flyvepladser mødte en del modstand, og forslaget nåede ikke at blive færdigbehandlet. Regeringen har imidlertid ment at måtte tage konsekvensen af en del af den fremførte kritik, og det nu fore- liggende forslag går derfor væsentligst ud på, at anlæg af nye private flyvepladser blot skal anmeldes, således at luftfartsmyndighederne i

det mindste kan vide, hvor de ligger, og have mulighed for at gribe ind, hvis to eller flere pladser kommer til at ligge så nær ved hinan- den, at der kan opstå fare for sammenstød ved ud- eller indflyvning. I sådanne tilfælde vil man på grundlag af anmeldelsen kunne opstille forskellige vilkår, f. eks. om start- og landings- banens retning, og i givet fald kan man helt forbyde anlæg af en flyveplads på det pågæl- dende sted.

Ved førstebehandlingen den 17. november 1976 var der spørgsmål om, hvorvidt anmeldel- serne eventuelt kunne indgives til de lokale myndigheder – kommuner eller amtskommun- ner. Afgørelsen af, om der i det enkelte til- fælde bør opstilles vilkår eller nedlægges forbud, er imidlertid af en sådan art, at spørgsmå- lene kun kan behandles af de centrale luftfarts- myndigheder, ligesom registreringen af samtlige pladser også må ske på det centrale plan. Det er i øvrigt hensigten at bemyndige luft- fartsdirektoratet til at administrere anmeldel- sesordningen på ministerens vegne.

Det skal understreges, at luftfartsmyndighe- derne ikke i forbindelse med en anmeldelse om en ny privat flyveplads foretager nogen kon- kret undersøgelse og vurdering af, om det på- gældende areal er egnet som flyveplads. Det er således den enkelte bruger, der ved hver enkelt benyttelse af pladsen har det fulde ansvar for, om pladsen er egnet til under forsvarlige for- hold at anvendes til start eller landing.

Den eksisterende frie adgang efter luftfarts- loven til at anlægge private flyvepladser ind- skrænkes altså ikke, men det er vigtigt at være opmærksom på, at den omstændighed, at luft- fartsmyndighederne ikke gør indsigelse imod en anmeldt ny flyveplads, ikke betyder, at for- holdet til anden lovgivning dermed også er i orden. Den, der vil anlægge flyvepladsen, må selv undersøge, om der kræves tilladelse efter miljø- og planlægningslovgivningen, og i givet fald sørge for at indhente disse tilladelser, inden pladsen tages i brug. For at sikre opfyl- delsen af tilladelseskra- v i anden lovgivning vil de pågældende myndigheder blive underrettet af luftfartsvæsenet om indkomne anmeldelser om flyvepladser, og anmelderen selv vil blive gjort opmærksom på sådanne pligter dels i den »kvittering«, som man vil sende efter modta- gelsen af en anmeldelse, dels i de bestemmel- ser, som vil blive udstedt i medfør af stk. 4 i den foreslåede § 59.

Som anført ved den første fremsættelse af